

oeverwaluw

Bert Roelofs

Een weekje Reestdal (Drenthe) in de zomer van 2018

Pieter Bogaers

Met veel belangstelling las ik de advertentie 'Een eigen vogelkijkhut in het Reestdal' (De Korhaan 52(2): 22). Na raadpleging van internet en overleg met mijn vrouw viel het besluit een heidehuisje te huren in de periode eind augustus/begin september. Niet alleen beschikten we daar over een 'eigen' tuin van 50 meter diep, die direct grenst aan de volop in bloei staande hei. Het is een geaccidenteerd terrein, met op luttele meters afstand van de afrastering grazende Schotse hooglanders en daar een paartje broedende roodborsttapuiten. De omgeving met de vogelkijkhut in het Reestdal was prachtig. De hut kijkt uit op een door de Stichting Het Drentse Landschap bij een water aangelegde oeverwaluwwand. Van achteren omringd door opgaand bos, keek je aan tegen een terrein met op veertig meter afstand een wand van grijze betonelementen van zo'n twee meter hoog. Hierin ongeveer 120 voorgeboorde nestgaten. Daarachter was over de volle lengte zand aanwezig, waarin de oeverwaluwen hun nestholte konden graven. Ongeveer 15 nesten waren zeker bezet. De oeverwaluwen vlogen nog af en aan, op elk moment waren er zo'n tien in

de lucht, vergezeld door vele boerenwaluwen en in de eerste dagen nog hoog in de lucht gierwaluwen. Boven de uitgegraven plas, voor de wand en voor de hut, die zo'n vijftig bij dertig meter en ongeveer een meter diep was, waren er kennelijk - ondanks de verbijsterende droogte - nog genoeg insecten en ander gedierte om niet alleen de zwaluwen, maar ook de andere vogels van voedsel te voorzien. Zo zag ik naast de merel ook de

oeverwaluw

witte kwikstaart, alsmede de gele kwikstaart en de grote gele kwikstaart, een paartje groenlingen met twee jongen, verder zo'n tien putters, een grote bonte specht (roffel) en op enig moment een tweekant witgatjes, schitterend met hun witte puntjes op het zwarte bovenkleed. Verder een grauwe klauwier (vrouw), graspiepers (viermaal) en meerdere boompiepers. En op de hei vlakbij weer een

Wim Smeets

oeverwaluw

Hugo Weenen

roodborsttapuit, houtduiven, grauwe ganzen (ca. 60) en een overvliegende buizerd. Geheel onverwachts ook een overvliegende koekoek en een wilde eend (vrouw). In de verderop gelegen meeuwenplassen een grote zilverreiger, een blauwe reiger en Kieviten (twee wolven van elk zo'n dertig exemplaren). Het was in die periode stervens heet. In een bos vanaf een uitkijkhooft een kneu (man). In de tuin van het perceel de

boomkruiper (tweemaal), roodborst, vink, koolmees en huismus.

Kortom dit alles op korte afstand en dan heb ik het nog niet gehad over de planten, waaronder rondbladige zonnedauw en kleine zonnedauw, moeraswolfsklauw (ik zal de lezer Latijnse namen besparen), veenmos, jeneverbesstruiken, brem, struikheide en kraaiheide. Dit heidegebied, genaamd 'Takkenhoogte' was tientallen jaren in cultuur als

weidegrond. Het Drentse Landschap heeft de toplaag (de bouwvoor) verwijderd tot op het oorspronkelijke reliëf.

Het huisje is eigendom van het kunstenaarsechtbaar Han van Hagen en Lia van Rhijn. Over hun vaak door de natuur geïnspireerde werk zou ik nog veel kunnen vertellen, maar daar is het hier niet de plek voor

Resumerend: Het verblijf in het Reestdal was prachtig.

Een duik in de tijdschriften

Samengevat door Paul Keuning

Wat moeten we met de vos?

De wettelijke status en het beheer van de vos zijn sinds lang onderwerp van debat. Motieven en argumenten rond vossenbeheer hielden onder meer verband met het feit dat vossen bodembroedende vogels en bejaagbare diersoorten kunnen bemachtigen en zij potentiële overbrengers zijn van rabiës. De houding ten aanzien van predatoren als de vos is in de loop van de tijd minder negatief geworden. Cijfers van het CBS tonen echter wel aan dat het aantal vossen per vierkante kilometer de afgelopen dertig jaar licht is toegenomen. In de tijdschriften van de afgelopen drie maanden kwam ik meerdere artikelen tegen met een vaak tegengestelde mening van

vogelbeschermers over predatie door de vos. Eerst zoom ik in op het septembernummer van de Kieft jrg. 33 (3), waar de vos in Het Twiske de gemoederen blijft bezighouden. De auteur is Ed Staats. Wie kent het niet, dit weidevogelgebied pur sang, langs de snelweg A8 van Amsterdam-Noord naar Zaanstad? Ed Staats stuitert van verbazing over hoe de politiek omspringt met dit Natura - 2000 gebied. 'Groen recreatiegebied' noemt een Zaanse D66 wethouder het. Onder die titel kunnen er met gemak grote muziekfestivals plaatsvinden. De gegenereerde extra inkomsten zijn een welkome aanvulling voor de omliggende gemeenten.